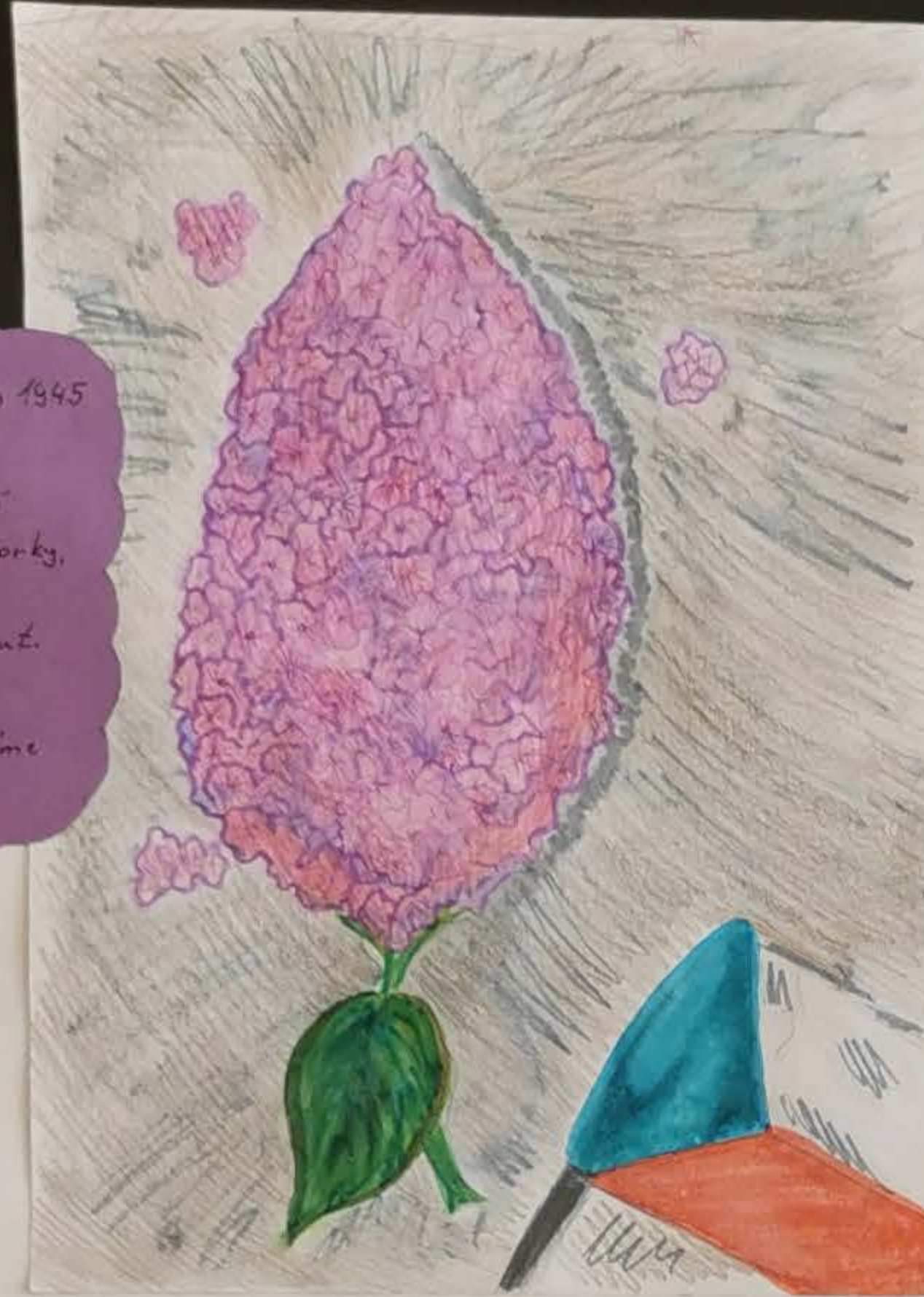

9. květen 1945

Huru! Všude je zvláštní nálada. Hucí motory. Kelem projíždějí nakladáky, motorky, auta a tanky. Všichni na ně mávají. Házejí na ně šerky. Chcejí se jich dotknout. Někteří vojáci jedou na koni. Partyzáni a sovětské vojáci nás osvobodili. Už se nemusíme bát.

květen 1945

Touláme se lesem. Hledáme zajímavé věci co tu nechali vojači. Něco jsem našla. Vypadá to jako kovové vajíčko. Ide to rozšroubovat. Škoda! Vevnitř nic není! Tak to zase zašroubovu. Nevím, proč má táta v očích strach a křičí na mě. Vajíčko mi bere z ruky.

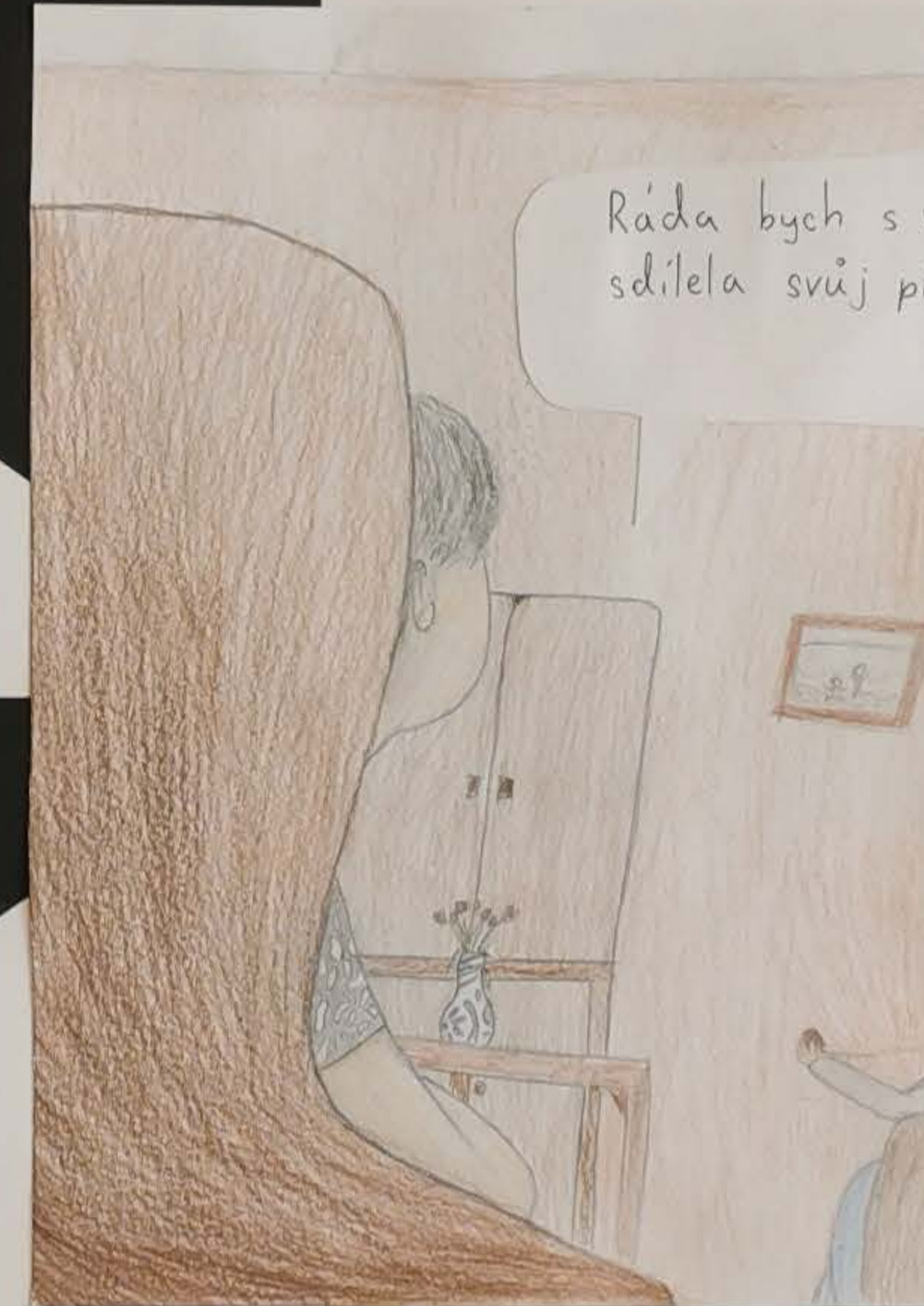
1941-1945

Vzpomínám si na náš dům, který tatínek postavil ve vesnici Smrček. Na zahradě jsme měli rybník a angrešt. Hráli si s kralíky a psíci husy a kozy. S kozami byla legrace. Jedna koza se pořád chtěla tlačit a jen hledala zábavu, s vyplašeným pažkem se roztáhla, jako by měla spadit do příkopu. Chodila i po zahradě nahatě.

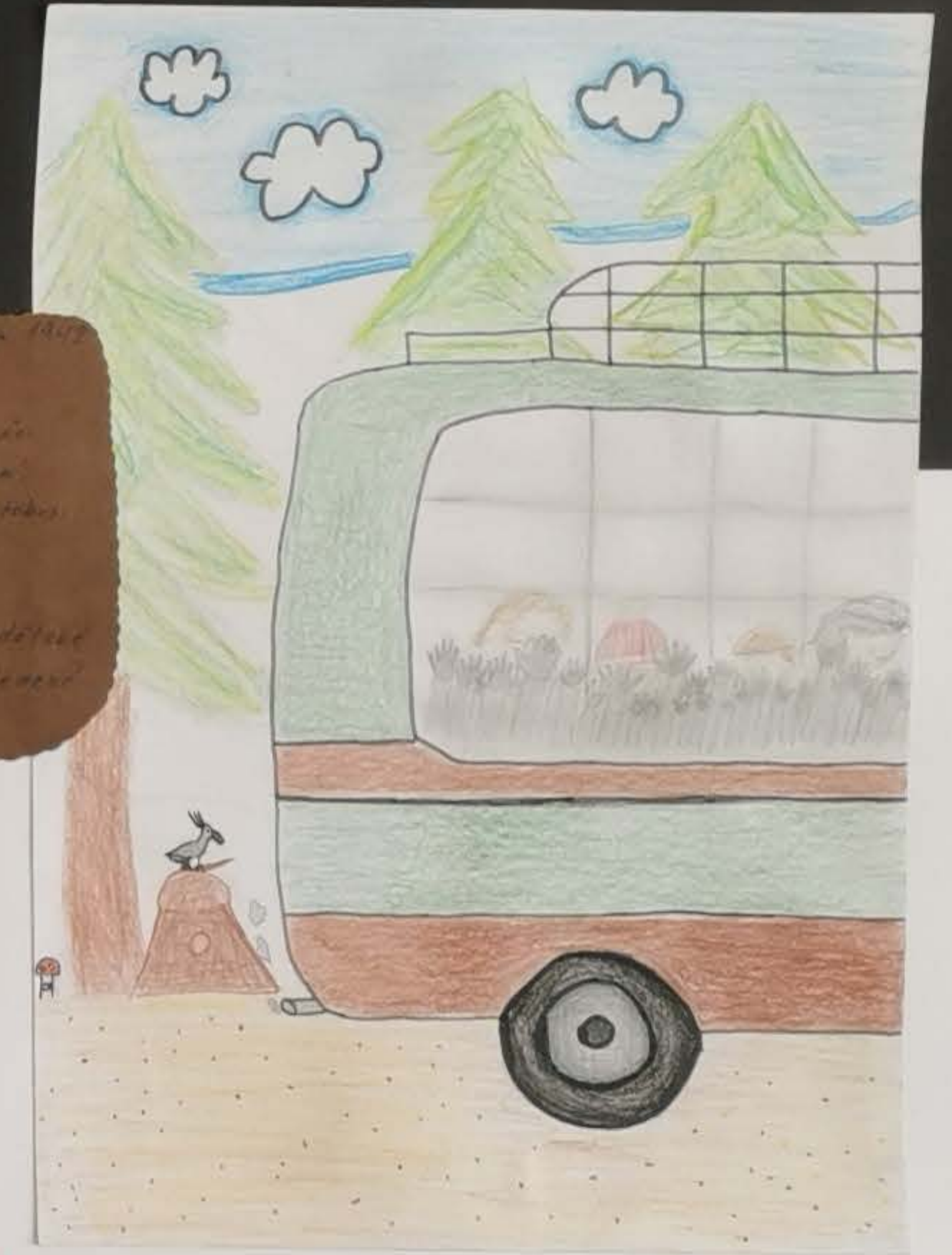

Ráda bych s vámi teď sdílela svůj příběh

3. listopad 2022

20. srpna 1945
Stojíme na dvoře u domu
kolem rozrušené uličky v rohu
Maminina a babička jsou uvnitř
Kvůli tomu vidíme zelené stromy
Je to krásná zasněžená
Na ústí málo stromů
To je všechno, 22. srpna jsem došla
k dvířkům - 1945 jakoby první den
v červnu
Tam sedím

Mám krásný příběh. Tatínek pracuje v Pardubicích.
Továrna na výrobu kování a oceli. Hází
Přítelů, bratřích a americké letadla a celou
zabývá kovářsky. Nevíme, jakli se letadla
stacil sebrat. Jíme ve velké jídelně.
Pozorujeme černý zvon nad lesem a
přelétávající letadla.

22. července 1944

